

Ruut ja Ester

”Kun kuningas huomasi kuningatar Esterin seisovan pihassa, hän heltyi ja osoitti Esteriä kultavaltikalla, joka hänellä oli kädessään. Ester astui kuninkaan eteen ja kosketti valtikan päätä.” (Est. 5:2.)

Avaintekstit:

Ruut 1:1-5;
Ruut 2:5-20;
Job 1:6-11;
Matt. 4:8, 9;
Est. 3:1-14;
Ilm. 12:14-17.

Tällä viikolla jatkamme sellaisten kertomusten tutkimista, jotka ovat esikuvia lopun ajan tapahtumista. Käyttämällä tosielämän tapahtumia ja ihmisiä Jumala auttaa meitä näkemään asiat hänen näkökulmastaan sekä auttaa meitä ymmärtämään, miten tulkita myöhempiä profetioita, jotka on annettu vahvistamaan uskoamme.

Huomiomme kohdistuu kahteen merkittävään naiseen, joiden kertomukset ovat koskettaneet lukemattomien sukupolvien sydämiä: Ruut ja Ester. Toinen on köyhtynyt leski, joka löytää toivon tavattuun ystävälliseen Boaksen, sukulunastajansa. Heidän avioliitostaan on tullut kristittyjen suosima rakkauskertomus, koska se kuvastaa Kristuksen rakkautta meitä kohtaan. Toinen on vieraassa maassa asuva nuori tyttö, joka saa tietää kansansa tuhoamista koskevasta juonesta ja joutuu päärooliin draamassa, jonka tarkoituksena on pelastaa hänen kansansa.

Nainen on profetioissa Jumalan seurakunnan voimallinen symboli, joka valaisee paljon sitä, miten Jumala suhtautuu kansaansa. Tarkastellaan Raamatun kertomuksia näistä kahdesta naisesta, joiden elämäntilanteet on ikuistettu Jumalan sanaan, ja yritetään oppia heidän kokemuksistaan kaikki mahdollinen.

14.6. Kansainvälinen naistyön teemapäivä
Tämä tutkistelu on sapatiksi 14.6.2025

NÄLÄNHÄTÄ "LEIVÄN TALOSSA"

Kristinuskon arvostelijat ovat usein osoittaneet, että tässä maailmassa elämisen raaka todellisuus on todiste siitä, että: (a) Jumalaa ei ole olemassa tai b) hän on voimaton puuttumaan pahoihin asioihin tai c) hän ei välitä siitä, mitä meille tapahtuu. Monet Raamatun kertomuksista tarjoavat kuitenkin runsaasti todisteita siitä, että mikään näistä oletuksista ei pidä paikkaansa. On totta, että Jumala antaa ihmissuvun korjata seuraukset kapinastaan häntä vastaan. Rikkomatta vapaata tahtoamme hän on kuitenkin aina läsnä, hän vaikuttaa aina ihmiskunnan historiassa sekä vie meitä aina kohti synnin ja kärsimyksen ongelmien lopullista ratkaisua. Kertomus Ruutista tarjoaa yhden tällaisen esimerkin.

Lue Ruut 1:1-5. Mitä vastoinkäymisiä Noomi ja Ruut kokivat ja mistä ne johtuivat? Miten tämä kuvastaa tilannetta, joka koko ihmissuvulla on edessään?

Tämän kertomuksen alkuteksteissä on ironiaa: Betlehemissä oli nälänhätä koetellen kaupunkia, jonka nimi tarkoittaa "leivän taloa". Tästä tulee mieleen Eedenin yltäkylläisyys, kun Jumala sanoi Aadamille ja Eevalle: "Saat vapaasti syödä puutarhan kaikista puista." (1. Moos. 2:16.) Ihmissuku aloitti olemassaolonsa yltäkylläisyydessä, anteliaan Luojan hoivissa, mutta vaihtoi sitten osansa luomakunnan hoitajista synnin orjuuteen. "Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen", sanoi Jumala Aadamille (1. Moos. 3:19).

Noomin tavoin meiltä on viety perintö, jonka Jumala alun perin suunnitteli meille, ja elämästämme on tullut vaikeaa. Eeden annettiin lahjaksi, mutta ei ehdoitta: ihmiset saivat vapaasti kapinoida, mutta se tarkoittaisi, että heidän olisi itse otettava vastuu omasta hyvinvoinnistaan. Alun perin meidän oli tarkoitus vallita koko lankeamatonta maailmaa Jumalan siunauksen alaisuudessa (1. Moos. 1:28), mutta nyt meillä on edessämme tehtävä vallita langennutta maailmaa. Itsekkäiden ihmisten kilpailu niukoista resursseista johtaa moniin sydänsuruihin ja kärsimykseen.

Tragedia on sanoin kuvaamaton: maa tuottaa edelleen runsautta, mikä on voimallinen todiste Jumalan rakkaudesta. Ihmisen ahneuden ja synnin tuhojen vuoksi maailma näyttää kuitenkin toisinaan vallitsevan meitä enemmän kuin me sitä. Eräänä päivänä tämä kaikki kuitenkin loppuu.

RUUT JA BOAS

Noomi pyysi, että hänen nimensä muutettaisiin Maraksi, koska hänen elämänsä oli tullut katkeruutta (ks. Ruut 1:20). Suhteemme Luojaamme on vahingoittunut korjaamattomasti synnin vuoksi, mikä pakottaa meidät hengelliseen köyhyyteen. Näkymämme ovat heikot, ja vietämme elämämme keräämällä pellon reunoilta mitä voimme, ja elämme niillä ilon rippeillä, joita rikkinäisestä maailmasta vielä löytyy. Kaikki kuitenkin muuttuu sillä hetkellä, kun teemme merkittävän löydön: Jumala ei ole unohtanut meitä.

Lue Ruut 2:5-20. Miksi tämä on niin ratkaiseva hetki kertomuksessa? Miksi kyse oli hyvästä uutisesta?

Noomi ei voinut ottaa miehensä Elimelekin maata haltuunsa saamatta apua miehensä perheeltä. Hän toivoi, että Ruut voisi mennä naimisiin kuolleen miehensä lähisukulaisen kanssa ja synnyttää lapsen Elimelekin nimissä. Jumala oli nimitäin huolehtinut Israelissa siitä, että yksittäiset ihmiset saattoivat lunastaa takaisin perintöosansa luvatusista maista. Elimelekin perintöosan lunastamiseen tarvittiin kuitenkin lähisukulainen. Boas ei ollut vain ystävällinen maanviljelijä. Hän oli Elimelekin sukulainen, joten hän saattoi lunastaa maan.

Se, että Boas ei ollut vain hyväsydäminen ja antelias, vaan myös sukulainen, oli paras mahdollinen uutinen: köyhyyden, jossa nämä kaksi naista elivät, ei tarvinnut jatkua ikuisesti.

Kristityt ovat jo pitkään ymmärtäneet Boasin olevan esikuva Kristuksesta, joka ei ole vain Luojamme, vaan päätti tulla sukulaiseksemme – oikeaksi, lihaa ja verta olevaksi ihmiseksi, mikä on yksi syy siihen, miksi hän kerta toisensa jälkeen kutsui itseään Ihmisen Pojaksi (Matt. 12:8; Mark. 8:31; Luuk. 22:22; Joh. 3:14).

Aivan liian monet ihmiset pitävät Jumalaa ankarana. Ehkä hän päästää meidät taivaaseen, jos voimme rastita kaikki oikeat ruudut moraalimme kartoituksessa, mutta hän tekee sen vastahakoisesti selviytyttyämme muotoseikoista. Boasin kautta paljastuva kuva Kristuksesta kumoaa täysin tällaiset käsitykset. Jumala ei ainoastaan huomaa meitä; syvästä hengellisestä köyhyydestämme huolimatta hän haluaa meidät morsiamekseen. Luoja ei tullut ainoastaan osaksi omaa luomistyötään, vaan myös kuoli sen puolesta. Miten tämän hämmästyttävän totuuden pitäisi vaikuttaa siihen, miten suhtaudumme omaan olemassaolomme?

BOAS LUNASTA- JANA

Boaksen ja Ruutin avioitumiseen liittyy merkittävä este: läheisempi sukulainen, jolla oli myös oikeus naiseen ja maahan. Mikäli pidämme Boasta Kristuksen esikuvana, tämä tilanne saattaa paljastaa erään tärkeän kysymyksen koskien suurta taistelua. Kristus rakastaa meitä, mutta on olemassa ”läheisempi sukulainen”, Paholainen.

Mitä seuraavat raamatunkohdat paljastavat Paholaisen oikeudesta ihmiskuntaa kohtaan? (Job 1:6-11; Matt. 4:8, 9; Juud. 1:9; Luuk. 22:31).

Paholainen ilmestyi taivaalliseen kokoontumiseen ja kertoi kuljeksineensa ”pitkin ja poikin maita mantereita” (Job 1:7). Kun Jumala kysyi häneltä, oliko hän huomannut vanhurskaan Jobin, Paholainen vaati häntä omakseen ja vihjasi, että Jobin sydän ei todellisuudessa kuulunut Jumalalle vaan että Job palveli Jumalaa vain siksi, että Jumala oli Jobille hyvä.

Juudaksen kirja viittaa Israelissa tunnettuun kertomukseen: Jumala oli haudannut Mooseksen (5. Moos. 34:6), mutta myöhemmin hänet herätettiin henkiin. Vaikkemme tiedä yksityiskohtia, Mooseksen ruumiista käytiin kiista. Teksti viittaa siihen, että Paholainen vaati sitä jotenkin itselleen.

”Kun elämän Ruhtinas loistavien olentojen seurassa lähesyi hautaa, saatana oli huolissaan valta-asemastaan. Hän aikoi pahojen enkeliensä kanssa torjua tämän tunkeutumisen alueelle, jota hän väitti omakseen. Hän kerskui Jumalan palvelijan joutuneen hänen vangikseen. Hän julisti, ettei Mooseskaan ollut pystynyt pitämään Jumalan lakia vaan oli ottanut itselleen kunnian, joka kuului Herralle, langennut juuri samaan syntiin, jonka johdosta saatana oli karkotettu taivaasta, ja joutunut tämän rikkomuksensa tähden saatanan valtaan.” (2AO 77.) On kuitenkin selvää, että Kristus kumosi Paholaisen väitteen, ja Mooses herätettiin henkiin (ks. Matt. 17:3).

Ruut 4:1-12 kerrotaan, että Boas matkustaa Betlehemin portille. Kyseessä oli se kaupunki, jossa Kristus tuli maailmaamme lähisukulaiseksemme. Kaupungin vanhimmat kokoontuvat, ja lopulta vaihdetaan sandaali (omistajuuden symboli). Portti oli se paikka, jossa asiat ratkaistiin. Tämä on eräänlainen esikuva tuomiosta, ja peilaa samalla Dan. 7:13, 14, 22, 26, 27 kuvattua tuomiota, jolla pyhät saavat oikeutensa, mutta vain siksi, että Kristus maksoi hinnan puolestamme, aivan kuten Boas teki morsiamensa puolesta.

HAMAN JA PAHOLAINEN

Kertomuksessa Esteristä tapaamme Hamanin, joka janoaa virkaa ja valtaa. Hänelle annetaan korkea virka valtakunnassa, kaikkien muiden ruhtinaiden yläpuolella (Est. 3:1).

Voimme löytää joitakin yhtäläisyyksiä Hamaniin lukiesamme Hes. 28:11-15 ja Jes. 14:12-15 Luciferista, Jumalan valitun kansan pahasta vastustajasta, joka kieltäytyy tunnustamasta Jumalan valtaa yli kaiken. Paholaisen kokonaisvaltaiset tavoitteet paljastuvat tämän koetellessa Jeesusta: hän vei Jeesuksen korkealle vuorelle ja näytti tälle maailman valtakunnat (Matt. 4:8-11). Kristus, kuten olemme nähneet, tuli lunastamaan maailman ja ottamaan sen omakseen – ja hän teki sen yhtenä meistä. Jeesus on sukulunastajamme, ja tietenkin hinta, jonka hän maksoi lunastaakseen maailman, oli erittäin korkea.

Ilmestyskirjasta näemme, että Paholaisen vallan- ja pannonanhimo johdattaa tämän maailman lopulliseen kriisiin. Hänen petoksensa saavat maailman ihmettelemään ja ”seuraamaan” petoa (Ilm. 13:3, 4), lukuun ottamatta poikkeustapauksia, jotka kieltäytyvät palvomasta petoa. Näiden ihmisten kohdalla hän turvautuu voimakeinoihin.

Haman huomasi, että Mordokai – yksi Jumalan valituista ihmisistä – ei suostunut kumartumaan eikä heittäytymään maahan hänen edessään eikä tunnustanut hänen itselleen ottamaansa oikeutta tulla ”palvotuksi”. Haman ”raivostui silmittömästi” (Est. 3:5, 6) ja päätti hävittää koko Mordokain kansan maan päältä.

Lue Est. 3:1-14, Ilm. 12:14-17 ja Ilm. 13:15. Mitä rinnastuksia löydät näiden tekstien välillä? Millä tavoin Johanneksen kuvaus Jumalan jäännöseurakunnasta muistuttaa Hamanin kuvausta Jumalan kansasta?

Paholainen vaatii itselleen tätä maailmaa, mutta sellaisten ihmisten läsnäolo, jotka pysyvät uskollisina Jumalalle – jotka pitävät hänen käskynsä – kumoaa hänen väitteensä täydellisestä vallasta yli kaiken. ”Kun sapatista tulee erityinen kiistakysymys koko kristikunnassa, pienen vähemmistön sitkeä kieltäytyminen alistumasta kansan suosimaan vaatimukseen tekee heistä yleisen paheksunnan kohteita.” – Ellen G. White, Signs of the Times, 22. helmikuuta 1910.

Jos teet ”pienissä asioissa” kompromisseja, kuinka pärjää, kun uskoasi koetellaan suuresti?

TÄLLAISIA AIKOJA VARTEN

Joillakin kristityillä on valitettava taipumus jäädä pohtimaan Raamatun profetioiden vaikeita asioita. Ymmärrämme, että edessä on vaikeita aikoja. Profetioiden tutkiminen voi perustua pelkoon, jolloin keskitytään vaikeuksiin kertomuksessa luvattun loppuratkaisun sijaan. Vaikka Jumala ei kaunistele tulevaisuutta ja hän on rehellinen tämän hetken ja suuren taistelun päättymisen välisistä tapahtumista, on aina tärkeää lukea kertomus loppuun asti.

Profetiat seuraavat yleisesti kaavaa, jossa Jumala paljastaa totuuden siitä sotkusta, jonka inhimillinen kapinamme on aiheuttanut, ja näyttää meille sen seuraukset. Sitten hän antaa kuitenkin aina toivoa. Jotkut ovat tutkineet ennustuksia viimeisestä kriisistä – Jaakobin ahdistuksen ajasta – vavisten ja täynnä pelkoa. Epäilemättä viimeiset hetket eivät tule olemaan helppoja Jumalan kansalle. Mutta aivan kuten ennustus vaikeista ajoista on luotettava, niin on myös lupaus pelastuksesta.

Ilmestyskirjan 12. luvussa Paholainen jahtaa Kristuksen morsianta täynnä vihamielistä kostoa, mutta Jumala puuttuu asiaan pelastaakseen morsiamensa. Myös kertomuksessa Esteristä kauniilla kuningattarella on keskeinen osa, ja Jumala käyttää häntä voimallisesti pelastaakseen kansansa.

Lue Est. 4:13, 14; 5:1-3 ja 9:20-28. Mitä voimme oppia näistä raamatunkohdista ahdingostamme maapallon historian viimeisillä hetkillä?

Jumala herätti jäännösseurakuntansa tiettyä historian hetkeä varten. Kun pimeän keskiajan 1260 päivää lähestyivät loppuaan, Jumala toi morsiamensa pois suojasta (vrt. Ilm. 12:14) viemään maailmalle viimeisen armosanomansa: kolmen enkelin sanoman. Olemme täällä ”tällaisia aikoja varten” (Est. 4:14).

Ester huomasi, ettei hän kohdannut yksin vainoa, jonka Haman oli kohdistanut hänen kansaansa: kuningas oli hänelle suosiollinen, ja hänen kansansa pelastui lopulta. Me emme myöskään ole yksin, kun astumme maapallon historian viimeisiin hetkiin – kuningas on meidän puolellamme, ja Jumalan kansa pelastuu myös.

Miksi meidän tulee tarkastella asioita pitkällä aikavälillä säilyttääksemme toivon Kristuksessa?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 192, 193 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 592, 593.

”Saatana on herättävä suuttumusta sitä vähemmistöä vastaan, joka kieltäytyy noudattamasta yleisesti hyväksytyistä tapoista ja perinteistä. Hyvässä asemassa ja maineessa olevat miehet ryhtyvät neuvottelemaan lakia tottelemattomien ja kelvottomien kanssa päästäkseen syyttämään Jumalan kansaa. Kaikin rikkauden, älyn ja koulutuksen keinoin se pyritään saamaan halveksituksi. Vainoavat hallitusmiehet, kirkonmiehet ja kirkkokansa vehkeilevät yhdessä heitä vastaan. Puheita ja kirjoituksia, kerskatonta, uhasten ja pilkaten he koettavat kumota heidän uskonsa. Väärätietoisuutta ja kiukkuista vetoa kiihötetään kansan intohimoja. Kun heillä ei ole mitään raamatullisia - 'Näin sanoo Raamattu' - todisteita esitettäväksi Raamatun sapattia puolustavia vastaan, he korvaavat tämän puutteensa turvautumalla painostukseen. Saadaksesen osakseen suosiota ja kannatusta lainsäätäjät taipuvat sunnuntailakeja puoltavien vaatimuksiin. Mutta Jumalaa pelkääväiset eivät voi hyväksyä asetusta, joka loukkaa kymmenen käskyn lain yhtä kohtaa. Tällä taistelukentällä tapahtuu totuuden ja valheen välisen kamppailun viimeinen suuri yhteenotto. Eikä meitä jätetä epätietoisuuteen sen tuloksesta. Nykyään, kuten Esterin ja Mordokain päivinäkin, Herra on vievä totuutensa ja kansansa voittoon.” (3AO 336.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi Jumala sallii kansansa käydä läpi vaikeita aikoja? Mikä on niiden sallimisen tarkoitus?
2. Miten uskova voi valmistautua kaikkiin mahdollisiin vaikeuksiin, joita uskollisuudesta Kristukselle voi seurata? Mistä löydät toivoa vaikeiden olosuhteiden keskellä?
3. Miksi luulet, että meillä on taipumus jäädä miettimään profetioiden vaikeita piirteitä ja antaa niiden peittää alleen suoremman kuvan, joka tarjoaa hyviä uutisia?
4. Ystävä tulee luoksesi luettuaan Ilmestyskirjan ja kertoo, että se on hänen mielestään ”kauhistuttava”. Millaista lähestymistapaa käyttäisit auttaaksesi häntä ymmärtämään sitä selkeämmin ja löytämään mielenrauhan?
5. Joku sanoo: ”En ole vakuuttunut siitä, että Jumala rakastaa minua tai haluaa olla kanssani. Jos tietäisit, mitä olen tehnyt, ymmärtäisit miksi.” Mitä vastaisit hänelle?